

men jeg venter at faa Svar derpaa. Det synes som sagt at fremgaa af Ministeraltidende, at man kan sætte sig til at omkalfatre hele Søloven, derunder ogsaa Bestemmelserne om Opholdsrum og Forplejning, altsaa for en Del det samme, som den anden Kommission, efter hvad jeg mener, maa beskæftige sig med, samt Forhøringsforhold og Tilsyn ikke alene med Dampskibe — thi denne Kommission er ikke for Dampskibe alene — men ogsaa for Sejlskibe.

Alt det Tilsyn, vi nu have, er ikke noget autoriseret Tilsyn, men et Tilsyn, som kan foregaa efter Sølovens § 87. Mandskabet paa et Skib kan, hvis det mener der er Fare ved at foretage en Rejse med et Skib, kræve en Besigtigelse af Skibet, og hvis Skipperen nægter at foretage en saadan Besigtigelse, har de Lov til at gaa. Men hvis han foretager Besigtigelsen, og hvis det da konstateres, at de have manglet rimelig Grund, som det hedder i Søloven, skal vedkommende Søfolk erstatte Bekostningen og den Skade, der er foraarsaget. Jeg kunde, hvis jeg vilde, citere forskellige Aviser og Blade angaaende de forskellige Plimsollere, der ere udgaaede fra danske Havne, ogsaa fra Københavns Havn. Jeg kunde saaledes maaske ogsaa citere selve „Dannebrog“, men da jeg er bange for at den højtærede Justitsminister da skulde sigte mig for Uvederhæftighed, skal jeg undlade dette. Det er jo nemlig, som den ærede Minister sagde, ikke alting, der staa i Aviserne, som man kan stole paa, og jeg har derfor ikke en Gang turdet citere det omtalte Blad. Men der findes altsaa ikke nogen Lov om Tilsyn med Skibe, og uden at jeg behøver at citere hverken den ene eller den anden Avisartikkel vil jeg sige, at vi jo dog vide, at der er ganske friske Tilfælde af den nævnte Art. Det sker ofte, at Mandskabet bliver betænkeligt og prøver paa at protestere mod at sejle ud, men er bange for Følgerne af at forlange Besigtigelse. Jeg synes, det er en Klasse Medborgere, der ere stillede ganske blot. Skibsførere og Skibsredere ere vistnok hjemme i deres egen Familie overmaade rare, behagelige og omgængelige Mennesker, men saa snart det drejer sig om Profitten, om at faa andre til at arbejde for sig, og saa snart de Forhold, hvor under deres Folk skulle arbejde, komme paa Tale, saa ere de mindre medgørlige, saa gælder det om at faa saa meget ud af det som muligt og lade Skuden gaa, saa længe den kan, for saa faa de i hvert Tilfælde Assurancen. Paa den Maade manipulere de

med Kød og Blod, med levende Mennesker, og jeg tror, at den højtærede Indenrigsminister — ja, maaske er det den højtærede Justitsminister — kunde gøre sig fortjent af hele den sejlene Arbejderstand, hvis han varmt vilde tage sig af dette Forhold og eventuelt fremkomme med Forslag om Tilsyn med Skibe — hvis da, vel at mærke, ikke ogsaa det ligger indenfor den nu omtalte Kommissions Omraade. Jeg har, som sagt, ikke nogen stor Tro til, at der i den Kommission, hvor en bestemt Indehaver af et bestemt Navn har Sæde, vil komme noget som helst godt ud for Arbejderne. Jeg vilde derfor tillade mig at spørge, om det vilde være meget dumt, hvis jeg bad Indenrigsministeren om at supplere den Kommission med en Sømand og en Søfyrbøder.

Jeg ved ikke, om jeg tager fejl, men det forekommer mig ganske bestemt, at jeg forleden — det var vist i Mandags — da den højtærede Landbrugsminister havde Ordet, hørte, at han talte om, at Socialisterne, saadan udtrykte han det vistnok, eller Socialdemokraterne havde end ikke taget i Betænkning at ville standse alt Arbejde ved Havnen. Jeg ved ikke, om jeg husker fejl, men det forekommer mig ganske bestemt, at den højtærede Minister sagde det, men selv om han ikke har sagt det, er der i hvert Fald Folk, der staa ham nær, der have sagt det, og jeg vil derfor gjerne gøre bare en lille Bemærkning dertil. Denne Sag har jo været omtalt ofte i den senere Tid, man har endda været saa langt nede, at man har pukket paa den Velgørenhed, danske Landbrugere øve over for Københavnske Feriebørn, men jeg ved ganske bestemt, at den Tale, der blev holdt om det Forhold, ikke blev holdt for danske Landbrugeres Regning, den staa ganske bestemt for vedkommende Persons egen Regning, men saa langt har man været nede. Jeg vilde henstille til den højtærede Landbrugsminister og til dem, der staa ham nær, at se Sagen eller prøve paa at se Sagen fra en anden Side. Det, det kommer an paa ved et Slagsmaal, er i Grunden, hvem der har Skylden, man spørger om, hvem der slog først. Ser man to Mennesker brydes paa Gaden, er man straks tilbøjelig til at tage Parti for den, det i Øjeblikket gaar ud over, men man glemmer, hvem der er Ophavsmanden. Jeg mener, det er det, det kommer an paa, og saa maa vi huske, at de, der slog først, vare ikke Arbejderne, de have ikke forlangt en Stump, det var Rederne, der vilde forringe Lønnen for Arbejderne,